

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Quibus Totum Hominis Christiani Officium Explicatur; Quídq̄ue is fugere,
quid agere debeat, quàm exactissimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum, Anno M.DCCXII.

VD18 90637054

Discursus VII. De Amore Christi Eucharistiam instituentis. Ad
intelligendum, quantus sit Amor divinus in Eucharistiâ (quasi ignis in sua
sphærâ) qui non nisi per effectus nobis manifestatur, tria ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51667)

illo rumpendum habuisse, infami asueviffe mulierculæ, & fidei de illa glenda violandæ metu, in malam rem eam abire non jussisse! Usque ad finem vitæ sanguinariam fovisse Intimitiam, ne pax fortè inita non ab amore Dei, sed ab animi abiectione profecta esse videretur! O Pudor maledicte! optimè animatum Tyrannus appellari potes, dum illos in perpetuos inferorum carceres præcipitas ob vani timoris formidinem, non secus ac stolidi cervi, ut Venatorum fugiant clamores, timore excæcati laqueis se inextricabilibus involvunt.

XVIII. Nolite quæso Charissimi, tantam animabus vestris inferre injuriam, Divinòque illi Spiritui tantopere felicitatem vestram desideranti.

Nolite contristare Spiritum Sanctum, in quo signati estis. Portatis jam indelebilem characteris signaturam in Sacramento Confirmationis vobis impressam. Velle sine signum hoc esse Diaboli ludibrium, quod nunc est illi tessera terroris? Absit, absit. Sed ut monet Apostolus, vivis hæc considerationibus resuscitate nunc gratiam olim in Confirmatione acceptam, statuite impostero contra visibiles & invisibiles Crucis inimicos viriliter pugnare, ut tandem æternâ illâ gloriâ, quam ipse Servator noster tollis opprobrijs ad mortem usque toleratis, promeruit, gaudere possitis, Admonete, ut resuscites gratiam Dei, quæ est in te per impositionem manuum.

DISCURSUS VII.

De Amore Christi in Institutione Eucharistia.

Nec omnes res nulla magis igni resistit quam Cinis. Vegetativa videmus consumi, metalla liquefi, lapides in calcem redigi, solus cinis, licet ab igne natus, quasi filius ingratus illi non cedit, & cum amore paterno ab eodem illuminari aut inflammari deberet, splendorem illius suffocat, caloremque extinguit, ita, ut tandem ignis invincibilis, omnium mixtorum domitor, propriæ proli suæ palmam cedere cogatur, adeoque subactus

aliquantisper sub ingrato pondere languescat primùm, mox penitus emoriatur. Quod symbolum ad ingratum Christiani cor depingendum aptius, quàm hinc cinis? *Cinis est cor Sap. 16. ejus, quoniam ignoravit, qui se finxit.* Et cinere constitutum est cor hominis, quia obstinatissimâ suâ ingratitude summo benefactori suo non vult se dedere. An non videtis, quâ ratione hinc divinus amor, quasi ignis omnipotens, activitate suâ ineffabili vincat invincibilia, ita, ut propter felicitatem nostram è cælis descendat in terras, in ea peregrinatus

tus, defatigatus, contristatus & deniq; mortuus fuerit? Hic ipsissimus amor, licet postea in Evcharistia, quasi in puncto, omnes mirabiles ardores suos conjunxerit, nihilominus vilem cineris pugnum, qualis est cor humanum, non valet devincere; necesse est, postquam aliquo tempore ferventissimæ charitatis suæ signa ostendit, illū languere & nobis ne tantillū quidem inflammatis, tantū abest, ut consumptis, ab Altari discedere. Hæc igitur tam deplorandæ frigiditatis enormitas nequaquam toleranda est; unde non illubenter permittetis divinam in Christo amoris flammam me hodie vobis demonstrare, tanta in Sacrosancta Evcharistia radiorum reflexione accensam, ut tandem cujuscunque ingrattissimi etiam cordis cineres sit accensura.

II. Omnem ignem ars pictoria haud facile coloribus exprimit; sed eum maximè, qui spheram suam attingit. Hic omnino, ut est remotus à nostris sensibus, & quasi cælestis terrenis hæc nostris coloribus, ne quidem ex parte adumbrari potest. Sic planè res se habet. Quare ad difficultatem superandam, quæ de flammâ adeò pura, adeoque perfecta in corde Christi tanquam in spherâ propria ardente, discurrendi occurrit; aptiorem rationem non invenio, quàm eandem ex operationibus suis per fidem nobis manifestatis cognoscere. Tres igitur sunt effectus, quibus velut indicijs hujus ignis divini virtus declaratur; Dona, quæ imperitiur: Abjectiones, quas fert, ut hic R. P. Segneri S. I. *Christ. Instr. Tom. III.*

nos donis exornare possit: & Conjunctio, quam ista nobis largiendo spectat. Incipiamus à primo effectu, hoc est, donorum largitione.

I.

III. Proprium est multum amantis, multa quoque donare: sive quia, cum, cor suum, quod est potissimum, jam dedit, dona sua amplius, tanquam minora, retinere non possit; facile enim liberalis est in dandis fructibus, qui arborem jam ipsam dedit. Sive quia, qui multum amat, vehementer desiderat amorem suum manifestare, ut vicissim ametur. Id quod præsertim donis obrinetur, quæ non minus authentica benevolentia ejus, qui ea largitur, sunt testimonia, quàm reciproci amoris illius, qui eadem recipit, rigorosi exactores. Qualiscunque demum causa sit, negari non potest, omnia hæc motiva impulisse Jonathã, contractã prius tam fidã cum Davide suo amicitia, proprijs se vestibus armisque exuere, isque amicum induere & munire. Immensæ tamen liberalitatis, quam Christus animæ in Sanctissimo exhibet Sacramento, illa non nisi umbra est. In hoc Sacramento, inquit Consilium Tridentinum, Christus omnes amoris sui divitias profunderè voluit: *Divitias divini sui erga homines amoris voluit effudit; ita ut nihil illi amplius, quod dare posset, remanserit, in finem dilexit eos.* Videte, an verum dicam.

IV. Omnes Christi divitiæ in triplici bonorum genere consistunt, suntque illa, quæ velut homo; quæ

M

ut Deus, & quæ ut Deus simul & homo possidet. Omnia hæc liberalissimè in sinum illius effundit, à quo dignè in sanctissima Evcharistia recipitur. Primò totum corpus suum & sanguinem illi donat; quia non sufficit illi dare per alios (sicut in alijs Sacramentis fieri voluit) sed ille ipsemet, mediante sanctissimo corpore suo, & sanguine, gratiam largiri voluit; & licet minima immaculatæ carnis suæ particula, minimaque innocentissimi sanguinis gutta suffecisset, tantillo contentus esse non voluit; satis quidem illud erat ad effectum ab illo intentum, sed non satis erat ad effectum illum ferventissimi amoris, qui omnia donare voluit. *In finem dilexit eos.* Eodem modo haudquaquam parè divinitatem quoque suam impertit: utitur enim Omnipotentia in efficienda admirabili illa panis in Carnem, & vini in Sanguinem conversione, ut fiat cibus noster; utitur Sapientia ad excogitandas in hunc finem inventiones omnibus inauditas; utitur Bonitate, ut dictis hisce inventionibus modo arcanissimo, qui viatorum statui conformis esse possit, totum se nobis uniat. Denique omnia sua bona, quæ tanquam Deus simul & homo possidet, distribuit; hoc est, omnia sua merita, omnes satisfactiones & virtutes, tantam animis nostris infundendo sanctitatem, quantam pro illo suscipiendo adferimus dispositionem, *in finem dilexit eos*, amplius quod det, non habet, *divitias sui amoris effudit.*

V. Plurima Deus hucusque ho-

mini dona contulerat, sed nullum ejus amorem adæquavit. In creatione dedit illi existentiam, quam in conservatione omni momento iterum donat; in Baptismo donavit illi gratiam, quam quotidie reddit, vel auget in Pœnitentia. Sed quid hoc? Omnia hæc dona finita sunt, nec cum origine, unde emanant, conferri queunt. Ipsa quoque Incarnatio, licet donum esset infinitum, adhuc tamen huic Divino amori par non erat; non enim in illa eâ cum plenitudinis Christus nobis datus est, ut cum majori dari non possit. *Tale donum,* ^{Opus.} inquit S. Thomas, *adhuc est in aliqua separatione ab eo cui datur.* ^{18. c. 1.} Quando enim Verbum æternum carnem assumpsit, ^{S. Thom.} *1. p. 1.* ^{4. a. p.} unum tantum naturæ particulari, id est, sanctissimæ Humanitati suæ immediatè, naturæ verò humanæ, id est, omnibus nobis mediatè donatum fuit. In Communione verò cuicumque Christiano se præbet, & in eadem non tantum sanctissimi Sanguinis sui fructibus, sed ipso, qui eisdem producit, sanguine nos locupletat. Observastisne, quod in catena magne contracta evenire solet? Primus annulus immediatè adhaeret magneti, reliqui mediante primo sibi omnes invicem annectuntur, arque ita magne primò vires suas communicat immediatè, alijs verò mediatè. Sic ergo Divinitas in Incarnatione totam se beatissimæ suæ Humanitati, quam assumpsit, impertivit, hac autem mediante, omnibus se deinceps hominibus, collatis gratis suis & favoribus, donavit. Verum aliter contingit in

Ev.

S. Thom
3. p.

Jean.
15. 58.

Lib. 7.
conf. 6.
10.

Evcharistia; in hac quicumque Christianus ipsemet divinitatis sic participet, imò tota illa fruatur, quasi illi soli fuisset donata.

VI. Et quòd hic verum sit donum, clarissimè ex modo, quo porrigitur, apparet. Advertite, nullam rem magis dici posse esse nostram, quàm quæ in alimentum nostrum convertitur. Quod si enim spectes Dominium, cibus eadem nobiscum res efficitur, unde quòd in nos ipsos habemus Dominium, id ipsum habemus in nutrimentum, quòd juris nostri factum est. Si verò etiam usus attendatur, postquam cibus per omnia membra distributus est, adeò noster est, ut nullo modo amplius separari possit. Unde nec ipsa anatomia tot tantisque incisionibus & divisionibus alimentum in corpore humano à substantia avellere unquam potest, quòd jam venarum beneficio per totum hominem dispersum est. *Et qui manducat me, & ipse vivet propter me.* Verum est de vino hoc cibo non posse dici, quòd sicut alij cibi communes in substantiam nostram à nobis convertatur; cum ipse nos in suam substantiam, Spiritum, sensus, mores transmutet. *Nec tu me in te mutabis, sicut cibum carnis tuae, sed tu mutaberis in me.* Dixit quòdam die Christus S. Augustino: eodem modo velut gemmæ contritæ, margaritæ in pulverem redactæ, aurumque potabile infirmo porrecta, in illum sicut alij cibi digesti non convertuntur, sed ille, virtutis eorum efficaciam & vigorem à capite usque ad pedes disperso in ea ipsa, ut ita dicam,

transmutatur. Omnia hæc verissima sunt hæc tamen non impediunt, quòd minus dum Christus per modum cibi nobis donatur, id manifestissimum indicium sit, quòd omni meliore modo noster esse velit, perfectè usque, quàm in ullo alio divino mysterio à nobis possideri. *Caro mea verè est cibus.* Sanctus Thomas Aquinas adhuc infans in ulnis nutricis chartam, in qua scriptum erat Ave Maria, manutenebat; quæ cum jocando ipsi ablata fuisset, tam diu ploravit amarissimè, donec ei restituta fuerit; quid tunc Sanctus hic infans fecit? Ut se de hujus chartæ possessione securum redderet, quamprimùm ori admittoram omnium cum adstantium admiratione deglutivit. Hoc eodem certam sui possessionem venendi modo uti nos voluit in sanctissimo Sacramento, quo confortati omnes inimicos nostros audacter provocare possimus & dicere: *quis me separabit à charitate Christi?*

VII. Neque hic est Profusionum amoris divini in Evcharistia finis. Neque enim satis fuit Christo Domino in ea se totum nobis tradidisse, ut sit omni modo totus noster, sed insuper porrigendo donum adeò pretiosum verbis usus est tantum amorem spirantibus, ut si ea, ut decet, apprehenderemus, sufficeret, ut præ stupore, animi pateremur deliquimus. *Accipite, inquit, & comedite, hoc est corpus meum.* Qui ad demonstrandam liberalitatem suam munificus est, dona sua quando impertit, verbis de prædicat & extollit; qui verò ex solo

amore liberalis est, munera sua potius extenuat, quam extollit. Ad hunc modum sponsas pretioso Adamaute, aureo incluso annulo, sponsam donans, accipe, inquit, hunc annulum in signum amoris mei; nullam tum gemmæ, à qua parum illud auri valorem habet & æstimationem, facit mentionem; ita Dominus noster agit cum dilecta sibi Anima.

Accipe corpus meum, inquit, quod est aurum, nec unitæ eidem animæ, multò minus Divinitatis meminit, quæ gemma est, & gemma ejusmodi, cui nulla alia comparari possit. Præcipuum hoc amoris signum observavit Salomon in Sacris Canticis hisce verbis sensu plenis: *Si dederit homo omnem substantiam domus sue pro dilectione, aut ut alij legant, pro dilectâ, quasi nihil despiciet eam.* Prorsus eodem modo facit Servator noster. Non solum dat habitationem, quod est Sanctissimum Corpus suum; non solum omnes distribuit redditus, qui sunt sanctissima ipsius merita; non solum Incolam & domus dominum, quod est Anima & Divinitas, sed omnia illa verbis insuper ad eodè officiosis elargitur, quasi ostenderet se non plus, quam *Jac. 1. 7. Quasi nihil despiciet eam. Dat omnibus affluenter & non improperat.*

VIII. Quis jam negare poterit talem donorum magnificentiam tam amabili donandi modo conjunctam, manifestissimè esse infinitæ charitatis signum? optimam causam Dominus noster habuit rogatus in nuptiis Canæ Galilææ, ut aquam in vinum conver-

teret, optimam, inquam respondendi causam habuit, nondum venisse tempus suum. *Nondum venit hora mea:* existimabat enim, nimis exiguum esse pro convivis hoc. quod à se donum periebat. Hora illius venit, quando in ultima cæna non aquam in vinum (mutatione scilicet ipsi etiam naturæ non ignotâ) sed mutatione omnibus creatis intellectibus hucusque absconditâ, vinum in sanguinem, & quidem proprium convertit. *Sciens* *Jesus quia venit hora ejus, cum dilexisset suos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos.* Hæc erat illa hora, quam à principio tanopere desideraverat, ut in sinum nostrum omnes cum divinissima carne sua, à Patre sibi traditas divitias exoneraret, ut omnino, quantus esset in corde filius amoris excessus, omnibus constaret. Quid enim amplius illi restat, quod dare possit? *Quid est bonum ejus, inquit Propheta, & quid pulchrum ejus, nisi frumentum electorum & vinum germinans virgines?* Postquam in Eucharistia se nobis dedit, omne bonum & pulchrum, quod est in cælo, nobis donavit. Ita ut si aliqua nimis avara in hac mortali vita amplius quid exigeret, Dominus noster verbis illis, quibus Patriarcha Isaac filium suum Esau pacavit, videretur respondere posse (qui lacrymando benedictionem aliquam petijt: distinctam ab ea quam frater ejus Jacobus obtinuerat) *Frumento & vino stabilivium: tibi verò fili mi ultra quid faciam?* Ergo, posset Christus dicere, tibi dedi Corpus meum sub specie panis, & Sanguinè meum sub specie vini, quid ergo

ergo amplius tibi dare possum ; *Tibi ultra quid faciam* ; Non est majus donum in inexhausto munificentiae meae aërio , potentia mea hac profusione quasi est exhausta , in terra non habet , quod pretiosius largiri queat.

II.

IX. Alterum magni amoris indicium est tolerantia, *Fortis ut mors dilectio*. Et hæc tolerantia charitati tam propria est , ut Apostolus in ea nobis commendanda non videatur sibi posse satisfacere. *Charitas patiens est, omnia suffere, omnia sustinet*. Amor sufferendo ferventior se exhibet , quam donando. Licet enim donando, communicatione propriorum bonorum à se exeat, patiendo non solum à se recedit, sed tam longè à seipso abit, ut omnino propriorum malorum suorum obliviscatur. Atque ita : si , ut loquitur Sanctus Dionysius, Amor est quædam Ecclæsis , quæ amans extra se ponitur , nihilominus non videtur hic titulus melius quadrare , quam quando amor non solum est liberalis , sed patiens. Inter homines etiam amicitia verior habetur illa , quæ , sicut aurum , igne magis probata est ; quia quæ afflictiones non sustinet , aurum est arte effectum , non verum & reale. Quod si ita est, considerate nunc, an non amor à Christo in Evcharistia exhibitus, sit verè sincerus , cum seipsum eo quidem tempore donavit, quo homo furore & crudelitate sua maxime eum irritavit. *In qua nocte tradebatur, accepit panem*, inquit Apostolus , ut hac notabili temporis circumstantiâ divini Amoris magnitudinem , &

generositate nobis indicaret. Nunquam magis vivida apparet flamma , quam quando impetu venit illius augetur, quo extingui deberet. *Domine Iesus in qua nocte tradebatur, accepit panem*. Mater sincerè diligens , si post partum suum mortem sibi imminere advertat, dolorum , qui ipsi mortem accersunt, oblita, tantum sollicita est, ut filiolo suo superstiti de lacte bene prospectum sit. Eodem modo Dominus noster imminens imemor mortis, nihil aliud tantopere curavit, quam ut beato isto de lacte nobis prospiceret.

X. Verùm dolores illi non durare longo tempore, ipso enim gloriose Resurrectionis die finitæ sunt. Quare multo vivaciùs Christi amorem illi demonstrant, quos adhuc patitur, & usque ad finem Mundi passurus est. Horum duæ sunt species. Prioris generis ipse suâ voluntate sibi ferendos imposuit, alios vel invitus à nobis ingratis ferre cogitur. Priores quidem prodigiola amoris ejus inventio sunt ; quæ voluit ineffabile hoc Sacramentum esse renovationem eorum omnium , quæ ipse Christus Iesus pro nobis passus est ; imo potiùs augmentum, quia hîc magis, quam unquam a libi Majestatem suam abjicit. Profundissima ista humilitas ab Apostolo voce Exinanitionis disertè explicata, *Phil. 2. 7. Semetipsum exinanivit*, in quo consistit ? In hoc consistit (si quorundam insignium Doctorum *Cajet. ibid.* interpretationi acquiescere volumus) quòd cum Filius Dei in Incarnatione esse æquale Patri quoad naturam divinam retinuerit, nihilominus quo-

M 3 ad

ad humanam istud de novo acceptarit, ut etiam minor dici posset. *Pater major me est.* Quod si ergo propter tantam Verbi æterni humiliationem in Incarnatione dicere potuit, ego minor sum patre, quanta non erit demissio, posse dicere, secundum apparentiam, minor sum homine, imò quacunque re animata, ubi me sub cibi inanimati specie spectandum præbeo. qui tamen sum vita ipsa. Hoc non solum est profundissimas Incarnationis animi demissiones repetere, sed incredibili mirabilissimi amoris excessu superare.

s. Thom. Quæ tamen omnia in hoc Sacramento evenite videmus. *In cruce latebat sola Deitas, at hic latet et humanitas.*

XI. Aliam notare Deitatis in Eucharistia humiliationem, quam non facile aliàs advertistis, & est ista. Scire oportet, quòd licet in Eucharistia simul cum Corpore & Sanguine Redemptoris sit quoque anima & Divinitas, nihilominus vi verborum, quæ in consecratione pronunciantur, *ex vi Sacramenti* Corpus est in hostia sub specie panis, & Sanguis in calice sub specie vini: anima verò & Deitas sunt etiam quidem ibi, sed non sunt vi verborum supradictorum, sed sunt per *naturalem concomitantiam*, id est; ibi sunt, quia Corpori & sanguini Salvatoris unitæ sunt. Quare, id quod, ut ita dicam, primum in Sacramento locum tenet, & primò spectatur, est Corpus Jesu Christi, non autem Divinitas: id quod apertissimè explicatur similitudine. Imaginamini vobis Aulicum magni Principis alienius præcæteris dilectum uxorem ducere, Prin-

cipemque ad honorandas ejus nuptias solemnibus in templo cæremoniis vel le assistere in persona propria. Hoc in casu licet Princeps ipse primas gerat, nihilominus in ordine ad hunc actum non ipse primus est, sed sponsum, primum sibi locum vindicare permittit. Ita quoque licet Divinitas Christi, infinities preciosissima carne suâ superior sit, nihilominus in hac desponsatione, quæ in sanctissima Communione inter animam Christianam & virginale Redemptoris corpus celebratur, primum locum sponsum, id est, corpus occupat; divinitas quidem assistit, sed per concomitantiam, ut actionem hanc majori dignam reddat honore. An non ergo tanta Deitatis demissio admirandus divini amoris & supremus videtur effectus? *Declinavi ad eum, ut vesceretur*, inquit Dominus, ut supremam nobis significaret humiliationem, ad quam subeundam charitas illum coëgit. Ita Mater amantissima capite rotòque corpore supra cunas filioli sui se inclinat, ut dulce lac in pectore elaboratum in os ejus instillet. *Declinavi ad eum, ut vesceretur.* Comparete parumper fastidiosum, gravem, superbum, plenamque Majestatis magnorum Principum cum subditis suis agendi modum cum infinita Verbi Divini in hoc Sacramento sublimissimo, benignitate & munificentia, quis non faxi instar atronitus hærebit? Antiqui Parthorum Reger, si quandoque nobilem aulicum singulari gratiâ ad mensam invitabant, humili cum sedere jubebant, ipsi verò in lecto

lecto elevato, tanquam in throno recubantes; modò has, modò alias ciborum reliquias nobili huic invitato, tanquam cani projiciebant, Si Deus hoc modo nobiscum ageret, esset adhuc immensæ benevolentix indicium, Quantus & qualis hic ergo est amoris excessus, quòd ut nos pascat & laudat humiliter? *Filius enutrivit, & exaltavit.* Gladius, quo faciliùs in utramque partem flectitur; eò certius materiæ, ex qua conflat, perfectionem ostendit. O Amor divine, quantum ad benefaciendum nobis te demstis? Si aliunde de eo non constaret, quis ex solo hoc indicio infinitum non pronuntiaret?

XII. Sed audite plura: non solum dando se nobis in cibum se humiliat, sed ad mortem usque se humiliat. *Humiliavit semetipsum usque ad mortem.* Hæc verba Christo etiam in præsentis Mysterii aptari queunt; in eo enim mysticè, moraliter, & realiter moritur. Moritur imprimis mysticè, quia cum hoc Sacramentum sit memoriale Passionis, in eo quotidie supra Altaria nostra eandem, quam pro nobis in monte Calvariæ sustinuit mortem, Christus repræsentat, ostenditque gaudium, quod habet, vitam suam amore nostri profudisse. Moritur quoque mortaliter, & non per solam repræsentationem. Quia cum sanctissimum corpus sit in Hostia per modum Spiritus, quodam spirituali modo, hoc est, totum in tota hostia, & totum in quavis specierum sacramentalium parte, sequitur omnia hujus sanctissi-

mi corporis membra, cum non occupent locum ad exercendas operationes suas necessarium, eo esse in statu, in quo movere se non possint (saltem motu proprio) sed tantum per accidens, quando moveretur hostia; acque ideo mortua dici possunt in se, si vita in operando posita est. Denique etiam realiter moritur. Sed ut bene hoc tam mirabile Amoris divini arcana intelligatis, supponere oportet; verba Sacerdotis in consecratione talem à Christo in reproducendo sanctissimo Corpore suo accepisse efficaciam, ut licet illud ipsum corpus non extaret in Mundo, ab his tamen verbis produceretur; tantum potest horum vis verborum. Hinc ergo novam vitam Sacramentalem supradictis consecrationis verbis acquisitam Christus amittit, quando sacræ species, quibus se abscondit, in stomacho digeruntur, calorèque naturali destruntur. Atque tali actu dici potest morte quidem mysticà, sed simul reali mori, vitam hoc modo perdendo Sacramentalem, ita ut si non haberet aliam, omnino moreretur. *Hæc est existantia Dei, facta ad usum nostrum; Samosac.* Hic cum S. Dionysio Alexandrino dicere possumus. Hoc est verè annihilari, & Christum pro nobis mori, ut animæ nostræ, & corpora nostra ad vitam immortalem consequendam nutriantur. Magna sunt ista, negari non potest, communemque hominum captum excedentia; sed eò clariùs divinum illud, à quo procedunt, principium manifestant. Fuit scilicet invincibilis Dei charitas, quæ ut suavissimam

S. Thom.
1. 2. q.
76. a. 6.

Leff. de
perf.
div. l.
12. c.
16. n.
125.

Epist. in
Paul.
Samosac.

De con-
sec. de 2.
capo
semel
immo-
latus,

finam nobis præpararet medicinam, omne amarum pro se reservavit, semel pro nobis ipso facto moriendo, deinde millies milliesque mysticè mortem subeundo, ut miseræ creaturæ suæ vitam haberent. *Semel immolatus est Iesus Christus in semetipso*, inquit S. Augustinus, *& tamen quotidie immolatur in Sacramento*. Plerumque sumentiam amara est medicina, non præparanti. In re nostra planè contrarium videtur. Christus, qui eam composuit, omne insipidum sibi; nobis verò quidquid est delectabile, selegit, non aliter ac nutrix illa, quæ ut languentis parvulli sui restauret vires, ipsa ingratum haurit pharmacum, nec aliter, quàm in suave lac transmutatum, portigit.

XIII. Attamen omnia hæc perpetuo aspera à Christo pro significatione & exercitio amoris sui erga nos electa, non tantopere ejus magnitudinem palàm faciunt, quantum injuriæ, à nobis quotidie contra voluntatem ejus ingratiissimâ rusticitate nostrâ illatæ. A triplici hominum genere in Sacramento Eucharistiæ patitur Christus, à Tepidis, Infidelibus, & consceleratis Christianis. Tepidi absque dubio magnam illi præbent patientiæ materiam, qui sine amore, & præparatione accedunt Sacram Communionem, refectique divino hoc epulo absque ullo gratitudinis signo quamprimum recedunt, quasi cibum ex horto allatum manducassent; non illam ipsam escam, quæ palàm spectata omnes Beatos in cælis æternum est satiatura. Quis dubitabit, talem ingratiudinem ma-

gnam patientiæ exercitum, magnūque amoris indicium exhibere? Si amor non esset, quomodo Mater Filiorum suorum adhuc in tenera ætate ingratiudinem ferre posset, qui nec maternos affectus, nec amoris blanditias agnoscunt, sed perpetuâ lacrymarum importunitate labores à primis cunis toleratos compensant? Nulli tamen illa parcat labori, amorisque sui constantiam semper magis demonstrat, non secus ac columna, quæ ponderi imposito non cedit, sed magis solidatur. *Hospitalitur, & pascet & potabit ingratos*; bene de divina CH illi charitate dici potest, *& ad hæc amara audiet*. Quin unquam ob quamcunque ingratiudinem nostram vivifica sua carne nos desinit cibare.

XIV. Sed quid futurum esset, si non solùm protervi isti filij millenis acerbis dicerijs Matrem affligerent, sed etiam in furias acti, pectus ejus & ubera dilacerarent? & verò sæpissimè multò deterius in Sacramento cum Christo egerunt Infideles, quin tamen idem ipse Servator unquam ab exercenda indefessa patientiæ cessaret. Quoties publicis irrisionibus & calumnijs illum in Eucharistia despexerunt? Quoties equorum ungulis protiverunt? Nihilominus prævidentem omnes has injurias non tædet optimum JESUM pro utilitate Dilectorum suorum usque ad finem Mundi in sacra Hostia permanere. *Ego vobis. Marti. cum sum omnibus diebus, usque ad 20. consummationem sæculi.*

XV. De-

XV. Denique magnopere amoris sui magnitudinem in Augustissimo Sacramento demonstrat patientia, quâ indignissimè ab illis ipsis se in cibum sumi permittit, à quibus Deus creditur & adoratur, at tamen quasi medium ad horrendas scelerum suorum enormitates exercendas usurpatur. Quod ab illis, qui panem, & nihil præterea esse existimant, despiciatur, mitum non est: idem est, ac principem incognitum à rudi plebecula malè tractari. Sed despectus à pervertis Christianis Christo in Evcharistia illatus, est nefarium facinus contra divinam suam personam, ut talem ab ipsis cognitam, licet sub specierum velamine occultatam, attentatum, ideòque ob hanc enormitatem absque comparatione intolerabilior est. Et quis exprimere potest, quàm commune sit hoc in Mundo scelus? Quoties benignissimus Jesus in Altari adulterijs, incestibus, quin etiam bestialibus impudicis inquinatis tractatur manibus? imò quoties ab ipsis adeò veneficis, pro primaria magici compositionum parte usurpatur? Tanta tamen tam horrendorum scelerum illuvies amorem ejus non potuit extinguere. *Aqua multa non potuerunt extinguere charitatem.* Refertam vobis tragicum quid, quod ut verum fatear, præstaret ignorari, sed quia, quamvis enorme sit, admirabilem Christi Jesu amorem & patientiã plus in Sacramento, quàm in morte humiliati demonstrat, non iudicio silentio prætereandum.

XVI. Contigit id hoc nostro seculo. Sacerdos quidam Ludovicus R. P. Segueri S. I. Christ. Instr. Tom. III.

Goffredi Masiliensis inter patrui vitã *Franc. Roset. in hisse. trag. nost. temp.* sancti libros, unum qui de re magicã erat, repertum curiosius primùm lecticate, dein etiam certã formulã demonem evocare ausus erat. Nil moratus infernalis prado, in Angelum lucis, ne ille terreretur, transfiguratus coram adest, jactatque se super aëra, terramque, maria omnia, & tartara præpositum esse summa cum potestate Principem; si quis veller, præsd esse, ut postulata faceret, si modò beneficium, seu vum se ejus profitendo, agnosceret. Sacerdos Inferni metum prætere, eo sublato futurus in ejus obsequijs. Dæmon contra pellere timorem, neque se ad Inferos damnatum persuadere, neque illum post mortem, si obediret, damnandum, sed dominaturum secum. Miser Ludovicus, etsi fraudem agnosceret, nihilominus promissis excæcatus diel unius moram postulat ad deliberandũ: hoc elapso velut arx munita, quæ jam cum hoste pacisci cœpit, certis conditionibus se hosti permisit: & erant istæ potissimùm: primò, ut Ludovicus ab omnibus honoraretur, secundò, ut in tali honore vegetam & constantem valetudinẽ triginta quattuor annos produceret; tertio, ut quidquid uspiam est impuratum libidinum, illo frui pro arbitrio liceret toto hoc annorum spacio. Hæc si daret, ab eo vicissim tria, animam, corpus, actionesque omnes pleno jure Orcus haberet. Annuit ad omnia Dæmon, pactum sancitur, datur Sacerdotis sanguine signatum firmatumque chirographũ, in quo statim veteratorem suam artẽ exercuit fraudulentus nundi-

N

nundi-

nundinator, dum hoc agit, ut ille nescio quâ oculorum, an mentis caligine, pro triginta quatuor annis, de quibus convenerat, quatuordecim tantum poneret. His igitur perpetratis miserandus hic, non Dei, sed Luciferi Sacerdos, per totam Europam omnium Magorum factus est Antesignanus & Princeps: & ut hoc tanto gradu dignior esset, non solum teneris infantium carnibus vesci, sed laxatis habitibus in adulteria, stupra, sacrilegia ferri audacissimè fanda infandâq; audere, nocturnis lymphatarum inauspicatisque conventiculis adesse, & præesse; hirco infernali sapius litare Sacrosanctum Christi Salvatoris nostri Corpus, mox conculcatam pedibus sacram Hostiam canibus suis devorandam obicere, Sanguine verò malè ominatam ejusdem farinae Veneficorum turbam, clamantem: *Sanguis ejus super nos, Sanguinis ejus super nos*, aspergere. His immanibus tandem desceleribus propriâ confessione convictus, Aquis in Provincia vivus in rogam injectus obstinato in malum animo ex igne temporali ad æternum scelestus migravit Anno 1611. prid. Cal. Maij.

XVII. Siste nunc hîc parumper, Charissimi, & si auditâ tam horrendâ historiâ adhuc aliquis remansit sensus, illum, mecum differendo, totum applicate, hoc maxime modo. Si Christus Jesus, antequam Evcharistiam institueret, alias non prævidisset injurias in Sacrà Hostia tolerandas, quàm has solas a Diabolico hoc Sacerdote inferendas, an non videtur vo-

bis amor ejus, morte, imò ipso Inferno fortior fuisse, dum iisdem se subiecit. Quanta ergo erit amoris illius vis, quæ non has tantum irrisiones & contemptus, sed multo plures, à tot & tantis perferendas prævidit; nec tamen ab illo, quod nobis dedit, donando abstinere potuit? *Quæ te vicit clementia, ut nostra ferres crimina?* Sic quotiescunq; comunicamus, di ere possumus, pro ineffabili illo amore gratias agendo, quo ut nos cibaremur, nullâ alterius rei ratione habitâ, seipsum humilitate voluit. Quanta non est hæc divini amoris de se ipso victoria, toties manere in corde peccati conscio tam pacificum? cum tamen ipsi nihil magis adversetur, quàm peccatum? Si calor & frigus in nubis cujusdam sinu se invicem collidunt, ille moram pari non potest, sed perfractâ nube fulgurat, tonat, horrendâque fulmina protrudit. Cur non idem huic divini Amoris calori accidere deberet, quando rebellis sibi peccatoris frigori conjungitur? an non tonare, fulminare & fulgurare, & furioso cum impetu erumpere deberet? videretur sanè indignum, hujus nubis sinum, qui licet sordidissimis repletus vaporibus, non est veritus illum intra se recipere, non in mille frustra discindi. Cum verò è diverso tantas Redemptor noster toleret injurias, clarissimè apparet, quanta sit ejus charitatis dulcedo, quæ velut suavisona Instrumenti musici chorda, quo fortius tenditur, & pulsatur, sò suavèrem clariorèmq; reddit harmoniam.

XVIII,

III.

XVIII. Denique Divinum JESU amorem plus quam dona, & plus quam contemptus illi, nobis demonstrat unio ista, quam sibi nos in hoc Sacramento vult devincire. Donare & ferre potest, qui non amat, sed desiderare unam eandemque rem fieri cum amato, quomodo sine amore fieri potest? Omnis amor, inquit Sanctus Dionysius, vis est ad unitatem tendens, quæque ex duobus facere vult cor unum. *Quilibet amor est virtus unitiva.* Et Sanctus Augustinus (qui utriusque amoris sacri & profani, si quis alius, in seipso probavit effectus) ipse faretur: *Amor est junctura quadam duo aliqua copulans, aut copulare appetens.* Copulans, unione scilicet affectivâ, quæ nunquam inter amantes se invicem deesse potest, & copulare appetens unione effectivâ, quæ quidem sæpius desideratur, sed non obinetur. Quare unde, & quo indicio Amor Divinus in hoc Sacramento melius agnoscitur potest, quam à perfectissimâ illâ unione, quam se inter, & Fideles suos efficere intendit? Hic Christus non modò vult se per gratiam unire Animæ nostræ, sed etiam cum sanctissima carne suâ corpori nostro. De hac unione Sancti Patres admiranda pronuntiant, vocando illam naturalem, substantialem & realem cum corpore Salvatoris unionem. Ita loquitur Sanctus Cyrillus, S. Irenæus, S. Hilarius, S. Joannes Chrysostomus, alique plures. Nec quisquam inducere in animum debet, modum hunc loquendi esse hyperbolicum, &

improprium; altissimam siquidem comprehendit veritatem. Quapropter merito dici potest, duobus modis sanctissimam Christi carnem corpori Fidelium dignè id recipientum uniri: primò, quamdiu personaliter cum ipsis perseverat; quia tunc realiter hæret in eorum amplexibus, eos ad amorem sui excitando, velut aliquis, quem corpore præsentem vident. Deinde postquam Christus recedit, certum quoddam inter corpus suum & illorum manet vinculum, propter quod specialem non tantùm animæ sed & corporis, illorum qui eum corporaliter receperunt, gerit curam, ut eos sanctificet, illiòsque gaudij, gloriæ & felicitatis reddat participes, quæ ab Anima sancta in corpus redundant. Ita ut Sanctus Irenæus ab Ev-^{l. 4. ad-}charistiæ participatione corporibus^{vers. ha-} nostris immortalitatem deberi asserat,^{ref. c. 249} contra antiquos Hæreticos illam negantes. Hinc est, quòd Sancti Doctores teneant, licet non extaret generale illud futuræ Resurrectionis in ultimo die decretum, saltem illos, qui dignè communicârunt, ob reverentiam Divinæ carnis illo in actu ipsis unitæ, fore resuscitandos. Quia sicut fructus melle conditi ejusdem propriam acquirunt incorruptibilitatem, ita quoque conveniens est, corpus Salvatoris nobis unitum, certam immortalitatis sementem, quam ipse meritis est, & speciale semper vivendi jus nobis tribuere. *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum.*

XIX. Et in hac veritate fundatur magna illa scelerum, quæ à Christianis committuntur.

De Di-
vin
nom. c. 4
de Trin.
l. 1. c. 10

S. Thom.
2. 2. q. 28. a.
1. 1. c. 1.

S. Thom.
3. 1. q. 28
ar. 1. in c.
S. Irenæus
diff. 4.
sec. 3. in 3.
p. 149
diff. 204
c. 2.

S. Th. 3. p.
q. 74. a. 1.
in c. 8. q.
79. a. 1.
ad 3.

l. 4. ad-
vers. ha-
ref. c. 249

Joan. 6.
59.

mittuntur; enormitas & malitia, longè Infidelium perversitatem excedens, ob maximam videlicet hanc unionem in Sacra Communione cum Divinâ Redemptoris Carne contractam. Hoc perpendens Sanctus Paulus exhorrescit: *nescit, inquit, quoniam corpora vestra membra sunt Christi?* Et tamen tam malè instituti estis in fide, ut nesciatis in sanctissimâ Communione Corpus Redemptoris manducando vos cum ipso sic desponsatos esse, ut membra vestra nunc ejusdem Divini corporis sint membra? Id autem si nôstis; quomodo possibile est, ut audeatis membra Divino isti juncta Corpori, membra facere corporis ad eum Infamis? *Tollens ergo membra Christi, faciam membra meretricis: absit.* Imaginamini vobis filiam alicujus rustici singulari favente fortunâ Regi desponsatam fuisse, quæ si regio orbata sponso, rustico alicui subinde nuberet, an non vilitate tali non solùm propriam dignitatem regiam, sed regalem quoque sanguinem macularet, cujus splendorem & gloriam matrimoniali vinculo acquisiverat: *Absit;* nulla ejusmodi nuptiarum mentio inferatur. Ubi ergo sunt nunc isti, qui non verentur dicere, *volo facere de corpore meo, quod mihi libitum est, ego illius Dominus sum?* falsum est, imò falsissimum, ne quidem Infideles sunt domini corporum suorum: ut tanquam equos emissarios ad omnem spurcitiem elocare possint. Quamvis autem Infideles essent domini, & plusquam domini corporum suorum, nunquam verum erit, tales esse & Christianos,

1. Cor. 6
6 15.

1. Cor. 6
16.

qui cum Christo uniti sint, corpora sua purissimæ carnis actu in Communione eidem consecrâunt, dedicantque. *Omnis qui tetigerit illam, sanctificabitur.* Hinc imputitate aliquâ sensuali illa profanare non immeritò pro specie sacrilegij ipsis imputabitur.

XX. Sed ut ad intentum nostrum redeamus: quid sentitis, Dilectissimi, de Divino hoc Amore, quem nobis exhibet, manifestatque Christus in Sacramento Eucharistico? Sancta Catharina Senensis communicata sæpe videbat in manibus Sacerdotis quasi fornacem accensam, per quam aptissimè amoris illius excessus explicatur, quo, præparando hunc vitæ cibum, verè totum amoris opus nobis Dominus demonstrat. Dixi, opus Amoris: quia licet ad illud exhibendum infinita Dei Sapiencia concurrerit, utpote cujus erit, tam amabilem creaturis se comunicandi invenire modum, modum scilicet vires restaurandi, & reficiendi magis usitatum: licet etiam infinita sua ad id opus efficiendum concurrerit potentia, cujus est omnia, quæ in hac communicatione objiciuntur, tollere obstacula, efficiendo, ut accidentia in Sacra Hostia conferventur sine substantiâ; nihilominus totius operis denominatio debetur Amori, qui non solùm illud suggestit, sed etiam suis impensis perfecit. Eodem prorsus modo, quo antiquum Hierosolymitanum Templum à Salomone, qui illud jussit ædificari, non ab operarijs, & Architectis ejusdem nomen accepit. Quare sicut Sacra-

men-

mentum Baptismi respondet Fidei ob-
 jus, quod tribuit, ad Deum tanquam fi-
 nem ultimū accedendi. Confirmatio
 respondet Spei, quā nobis ad omnia,
 in vā ad Deum occurrentia, obstacu-
 la superanda robur confertur; sic Ev-
 charistia respondet Charitati, *Evcha-
 ristia dicitur Sacramentum Charitatis*,
 ob unionem perfectam inter Deum &
 nos, postquam illum possidemus, *Ten-
 nis eius nec dimittam*. Ideo Sancta
 Maria Magdalena de Pazzis optimē
 diem Communionis solebat appella-
 re diem Amoris, quia in veritate nul-
 lus ei titulus melius quadrat. Et,
 quod ita sit, apparet ex responso S.
 Beatrix, à Christo interroganti dato,
 quā formā animam Sacramentaliter
 communicantis intraret? *Ingreddior ut
 sponsus*, inquit, id est, totus munificus,
 totus ad gratificandum paratus, totus
 cordialis, & affabilis.

XXI. Quis ergo non obstupescet,
 Deum tam admirabiles Amoris sui er-
 ga homines demonstrandi inventiones
 adhuc ab ipsidem non redamari? *Amor
 non amatur, amor non amatur!* excla-
 mabat illa ipsa Sancta Maria Magda-
 lena Monasterij sui exedras obeundo,
 Oporteret itaque eodem modo obire
 publicæ compita, & in omnibus angu-
 lis, & platearum capitibus exclamare
 velur extaticum: *Amor non amatur,
 amor non amatur*. Cū revera satis
 iterari hæc verba non possint. Estne
 possibile, Deum dare tale nobis do-
 num, quo non possit majus conferre;
 nos verò, qui etiam vilissimo rustico
 ob tenuissimū munusculū, in tugurio
 suo nobis exhibitum, grati videri vo-

lumus, pro tanto munere, quod est
 ipse DEUS; tam ingratos nos de-
 monstrare? Si DEUS aliquis mor-
 talis cibo sustentandus esset, an
 preciosior illi dari posset, quā
 quo nos alimur? Et hoc satis non est,
 ut in nobis grati, generosique erga
 Christum animi sentus exciteretur, quo
 dona donis, & amorem amori reddere
 decernamus? Estne possibile, ut invin-
 cibilis illa Christi in Sacramento Ev-
 charistiæ Patientia, Patientia charitati
 suæ æqualis, non possit tandē aliquan-
 do cor nostrum lucrari, movereque, ut
 saltem modicum illud, quod ad san-
 ctissima ejus mandata perficienda
 necessarium est, tolerare velit? Estne
 denique possibile, ut admirabilis illa
 inventio, omnes D. vini Solis radios in
 parvā hostiā colligendi, non sufficiat
 ad cordis nostri duritiem emollien-
 dam? Videmus sanē, illos ipsos solis
 radios, qui dispersi nec minimam faciem
 accendunt in speculo aliquo conjun-
 ctos ignem fieri. Si omnia hæc non
 sufficiunt, nec infinitæ charitatis ex
 infinitis ipsis donis, ex infinitis tolle-
 rantijs, infinitaque, quam intendit,
 unione demonstratus nos comoveat,
 quis non obstupescet cordis humani
 contumaciam, quod sicut iniquus ci-
 nis, tanto incendio oblectatur? Avertat
 DEUS, ne tam inhumana inter nos Dei
 donis, nobis hucusque collatis, ad-
 huc conferendis inveniatur resistantia,
 sed tandem ejus amore victi, qui nos
 tantopere amavit, eundem redame-

mus. *Si amare pigebat saltem re-
 damare non pigeat.*

August.
 de
 Catech.
 Rud. c. 4

N 3

DI.